

Cartea lui Daniel - O sută șaiszeci și unu

Rolul Romei în stabilirea viziunii profeției biblice: o examinare detaliată a capitolului unsprezece din Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-27

Viziunea din Daniel, capitolul unsprezece, este principalul punct de referință pentru toate viziunile profeției biblice, iar viziunea capitolului unsprezece este întemeiată pe simbolul Romei.

Și în vremurile acelea mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; de asemenea, jefuitorii poporului tău se vor înălța ca să împlinescă vedenia; dar vor cădea. Daniel 11:14.

Jones obravnava prethodni stih na sledeći način:

„Când amoriții au umplut măsura nelegiurii lor, locul lor a fost dat lui Israel, poporul lui Dumnezeu. Când Israel, urmând calea păgânilor, a umplut și el paharul nelegiurii, Dumnezeu a ridicat împărăția Babilonului și a luat totul. Când Babilonul a umplut paharul nelegiurii sale, puterea a fost transferată Persiei. Iar când îngerul s-a întors de la perși din pricina răutății lor, atunci vine prințul Greciei și o mătură.”

„Și cât timp avea să dăinuiească puterea Greciei? Când urma să fie zdrobită? «Când fărădelegile celor nelegiuiți vor fi ajuns la deplinătate.» Națiunea aceea rămâne în picioare până când își umple măsura nelegiurii, iar apoi puterea este transferată unei alte împărății. Puterea căreia i-a fost transferată a fost cea romană, după cum aflăm din Daniel 11:14. «Și în vremurile acelea mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; de asemenea, tâlharii din poporul tău se vor înălța ca să împlinescă vedenia, dar vor cădea.» Această națiune este arătată ca o națiune de tâlhari — fiii tâlharilor, cum spune nota marginală a textului.”

„Aceștia sunt aceia cărora li se dă acum împărăția, și pentru ce? — «Fiii tâlharilor se vor înălța ca să întărească vedenia.» Când această națiune intră în scenă, atunci apare ceea ce întărește vedenia, ceea ce este un mare obiect al vedeniei, principalul reper pe linia vedeniei pe care Dumnezeu a dat-o prin profeți pentru toate vremurile.” A. T. Jones, *The Columbian Year and the Meaning of the Four Centuries*, 6.

Jones spune că, atunci când puterea romană „intră în scenă, atunci pătrunde ceea ce stabilește” ... „linia de perspectivă pe care Dumnezeu a dat-o prin profeți pentru toate timpurile.” În istoria lui Miller, protestanții au învățat, așa cum face acum adventismul laodicean, că tâlharii poporului tău îl reprezintă pe Antiohus Epifanes, un rege seleucid care a domnit între 175 și 164 î.Hr. El a fost membru al dinastiei seleucide, care era unul dintre statele succesoare grecești ieșite din destrămarea imperiului lui Alexandru cel Mare. Dezacordul asupra acestei chestiuni a fost atât de specific în istoria millerită, încât identificarea lui Antiohus Epifanes este reprezentată pe harta pionierilor din 1843.

La référence à Antiochus sur le tableau représente la seule référence à quelque chose qui ne se trouve pas dans la Parole prophétique de Dieu. Elle s'y trouve pour réfuter les faux enseignements des protestants de cette période, lesquels constituent maintenant le faux enseignement de l'adventisme laodicéen. Il est douteux que William Miller ait compris toute la profondeur de l'importance qu'il y a à saisir que Rome est la puissance terrestre qui établit la « ligne de vision que Dieu a donnée par les prophètes pour tous les temps », mais il en avait une compréhension suffisamment claire pour défendre avec force le fait que Rome établit la vision.

Unde nu este nicio vedenie, poporul piere; dar ferice de cel ce păzește legea. Proverbe 28:14.

Solomon consemnò che, dove non vi è visione, il popolo perisce; e il termine ebraico «visione», nel versetto quattordici, è lo stesso che si trova nel proverbio di Solomon. La visione è una questione di vita o di morte, e la «visione» è stabilita dal simbolo di Rome. Il termine «visione» nel versetto quattordici è lo stesso termine usato per «visione» in Habakkuk, capitolo due.

Voi sta la locul meu de strajă și mă voi așeza în turn, și voi veghea ca să văd ce-mi va spune și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: „Scrie vedenia și fă-o lămurit pe table, pentru ca cel ce o citește să poată alerga. Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, pentru că va veni negreșit, nu va întârzia.” Habacuc 2:1–3.

Cuvântul „reproved” din versetul întâi înseamnă „a argumentat cu”. William Miller a fost străjerul care a fost așezat pe turn în istoria mișcării primului și celui de-al doilea înger, iar când, în simbolismul profetic, a întrebat ce ar trebui să răspundă în dezbateră istoriei sale, i s-a spus să scrie vedenia, care este întemeiată prin simbolul Romei. În acord cu acest fapt, când milleriții au produs harta pionieră din 1843, în împlinirea acestor trei versete din Habacuc, ei au făcut referire la însăși inima dezbaterii în care s-au angajat. Fără îndoială, ei nu au înțeles că trimiterea lor la argumentul nechibzuit potrivit căruia Antioh Epifanes era puterea care a întemeiat vedenia reprezintă dezbateră din capitolul doi al cărții Habacuc; însă sora White a spus că acea hartă a fost „dirijată de mâna Domnului și nu trebuie să fie schimbată”, astfel că referirea la dezbateră de pe hartă a fost din mâna lui Dumnezeu.

Mileriții au ajuns să înțeleagă în mod corect că prima dezamăgire, din 19 aprilie 1844, a inițiat timpul de întârziere, la care se face referire în Habacuc și, de asemenea, în parabola celor zece fecioare din Matei. Ei au ajuns, de asemenea, să înțeleagă că acele două profeții erau legate în mod direct de Ezechiel, capitolul doisprezece, unde Ezechiel identifică o perioadă de timp în care efectul fiecărei vedenii se va împlini. Cuvântul „vedenie” este același cuvânt ebraic pe care îl avem acum în vedere. De aceea Jones are dreptate când afirmă: „Când” Roma „intră în scenă, atunci apare ceea ce stabilește vedenia, ceea ce constituie un mare obiect al vedeniei, principalul reper pe linia vedeniei pe care Dumnezeu a dat-o prin profeți pentru toate timpurile.” Roma stabilește întreaga vedenie a Cuvântului profetic al lui Dumnezeu și, mai precis, pe Roma este clădită întreaga structură a capitolului unsprezece.

Când sora White se referă la împlinirea finală a capitolului unsprezece din Daniel și afirmă că „o mare parte din istoria care a avut loc în împlinirea acestei profeții se va repeta”, ea arată că istoriile

din capitolul unsprezece care se împliniseră deja prefigurau versetele finale ale capitolului unsprezece din Daniel. Subiectul versetelor finale ale capitolului unsprezece este împăratul de la miazănoapte, care acolo reprezintă Roma modernă. Prin urmare, istoriile din capitolul unsprezece din Daniel, care se repetă, sunt istorii care reprezintă Roma.

În ultimele șase versete ale capitolului unsprezece, Roma modernă (împăratul de la miazănoapte) cucerește trei puteri geografice. În versetul patruzeci, ea cucerește împăratul de la miazăzi (fosta Uniune Sovietică în 1989), țara cea slăvită (Statele Unite la legea duminicală care urmează să vină curând) și Egiptul (întreaga lume, așa cum este reprezentată de Organizația Națiunilor Unite). În Daniel unsprezece, Roma păgână este prezentată ca cucerind trei puteri geografice pentru a captura lumea cunoscută atunci, iar apoi Roma papală este prezentată ca cucerind trei puteri geografice pentru a captura pământul.

Roma păgână este menționată pentru prima dată în capitol, în versetul paisprezece, pentru a o identifica drept simbolul care statornicește vedenia, însă ridicarea ei la putere nu este abordată decât în versetul șaisprezece. Împărăția lui Alexandru cel Mare a fost împărțită în patru părți, în împlinirea Cuvântului profetic al lui Dumnezeu, dar acele patru părți s-au consolidat curând în doi antagoniști principali, care sunt identificați în narațiunea profetică ce continuă până la încheierea capitolului fie ca împăratul de la miazăzi, fie ca împăratul de la miazănoapte. În versetul paisprezece este menționată puterea în ascensiune a Romei ca fiind puterea care avea să statornicească vedenia, însă subiectele care sunt abordate sunt luptele dintre rămășițele împărăției lui Alexandru, așa cum sunt reprezentate de împărății de la miazănoapte și de la miazăzi.

În versetul cincisprezece, acei doi împărați sunt încă angajați în lupta lor, iar împăratul de la miazănoapte biruiește. Dar în versetul șaisprezece sosește Roma, iar versetul spune: „Dar cel ce vine împotriva lui”, ceea ce înseamnă că, atunci când Roma vine împotriva împăratului de la miazănoapte, care tocmai biruia asupra împăratului de la miazăzi, împăratul de la miazănoapte nu va putea sta împotriva Romei. Roma biruiește și, în versetul șaisprezece, Roma trebuia, de asemenea, să stea în țara cea slăvită a lui Iuda. În versetul șaptesprezece, Roma își va „îndrepta fața ca să intre cu puterea întregii sale împărății”. L-a luat pe împăratul de la miazănoapte, care nu putea sta înaintea lui, apoi a luat Iuda, apoi a intrat în Egipt.

V těch časech povstanou mnozí proti králi jihu; i násilníci z tvého lidu se vyvýší, aby naplnili vidění, ale padnou. I přitáhne král severu, navrší násep a dobude nejpevnější opevněná města; a síly jihu neobstojí, ani jeho vybraný lid, ani nebude síly, aby odolal. Ale ten, který potáhne proti němu, bude jednat podle své vůle a nikdo před ním neobstojí; a postaví se v přeslavné zemi, která bude jeho rukou zničena. Obrátí také svou tvář, aby vešel s mocí celého svého království, a spravedliví budou s ním; tak učiní. A dá mu dceru žen, aby ji zkazil; ale ona nezůstane na jeho straně ani nebude pro něho. Daniel 11,14–17.

Biryarahan mu mirongo igaragara muri aya masomo ni ugusohora kwa Daniyeli igice cya munani.

Și dintr-unul dintre ele a ieșit un corn mic, care a crescut nespus de mare, spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea plăcută. Daniel 8:9.

Cornul cel mic din versetul nouă este Roma păgână, iar versetul nouă arată, în acord cu versetele paisprezece până la șaptesprezece din capitolul unsprezece, că Roma păgână avea să cucerească trei entități geografice pe măsură ce prelua controlul asupra lumii. Aceste entități erau miazăziul (Egiptul), răsăritul (Siria, împăratul de la miazănoapte) și țara cea plăcută (Iuda). Istoria din versetele șaisprezece și șaptesprezece prefigurează cucerirea istorică în trei pași a Romei moderne din versetele patruzeci până la patruzeci și trei, căci, după cum a afirmat sora White, „Mult din istoria care a avut loc în împlinirea acestei profeții se va repeta.”

„Deși Egiptul nu a putut sta înaintea lui Antioh, împăratul de la miazănoapte, Antioh nu a putut sta înaintea romanilor, care acum veneau împotriva lui. Nicio împărăție nu mai era în stare să se împotrivescă acestei puteri în ascensiune. Siria a fost cucerită și adăugată Imperiului Roman, când Pompei, în anul 65 î.Hr., l-a lipsit pe Antiohus Asiaticus de posesiunile sale și a redus Siria la rangul de provincie romană.

„Aceeși putere urma, de asemenea, să stea în Țara Sfântă și s-o mistuie. Roma a ajuns să fie legată de poporul lui Dumnezeu, iudeii, prin alianță, în anul 162 î.Hr., dată de la care ocupă un loc proeminent în calendarul profetic. Totuși, ea nu a dobândit jurisdicție asupra Iudeii prin cucerire efectivă decât în anul 63 î.Hr.; și aceasta în felul următor.”

„La întoarcerea lui Pompei din expediția sa împotriva lui Mitridate, regele Pontului, doi pretendenți, Hyrcanus și Aristobulus, se luptau pentru coroana Iudeii. Cauza lor a fost adusă înaintea lui Pompei, care a înțeles curând nedreptatea pretențiilor lui Aristobulus, dar a dorit să amâne hotărârea în această privință până după mult dorita sa expediție în Arabia, făgăduind apoi să se întoarcă și să le rânduiască treburile după cum avea să i se pară drept și cuvenit. Aristobulus, pătrunzând adevăratele sentimente ale lui Pompei, s-a grăbit înapoi în Iudeea, și-a înarmat supușii și s-a pregătit pentru o apărare viguroasă, hotărât, cu orice preț, să păstreze coroana, despre care prevedea că avea să fie atribuită altuia. Pompei l-a urmat îndeaproape pe fugar. Pe măsură ce se apropia de Ierusalim, Aristobulus, începând să se căiască de calea sa, a ieșit înaintea lui și a încercat să aplaneze lucrurile făgăduind supunere deplină și mari sume de bani. Pompei, primind această ofertă, l-a trimis pe Gabinius, în fruntea unui detașament de ostași, să primească banii. Dar, când acel locțiitor-general a ajuns la Ierusalim, a găsit porțile închise împotriva lui și i s-a spus de pe ziduri că cetatea nu avea să respecte învoiala.”

„Pompeu, pentru a nu fi înșelat astfel fără pedeapsă, l-a pus în lanțuri pe Aristobul, pe care îl reținuse lângă sine, și a mășăluit îndată împotriva Ierusalimului cu toată oastea sa. Partizanii lui Aristobul erau pentru apărarea locului; cei ai lui Hyrcanus, pentru deschiderea porților. Aceștia din urmă fiind în majoritate și biruind, lui Pompeu i s-a dat intrare liberă în cetate. Atunci adepții lui Aristobul s-au retras pe muntele templului, pe deplin hotărâți să apere acel loc, tot atât cât era hotărât și Pompeu să-l supună. La sfârșitul a trei luni s-a făcut o spărtură în zid, îndeajuns de mare pentru un asalt, iar locul a fost luat prin ascuțișul sabiei. În înfricoșătoarea măcelărire care a urmat, douăsprezece mii de persoane au fost ucise. Era o priveliște mișcătoare, observă istoricul, să-i vezi pe preoți, ocupați în acel timp cu slujba dumnezeiască, cum, cu mână liniștită și cu hotărâre neclintită, își continuau lucrarea lor obișnuită, părănd cu totul neștiutori de tulburarea sălbatică, deși pretutindeni în jurul lor prietenii le erau dați măcelului și deși adesea însuși sângele lor se amesteca cu cel al jertfelor

lor.”

„După ce a pus capăt războiului, Pompei a dărâmat zidurile Ierusalimului, a trecut mai multe cetăți de sub jurisdicția Iudeei sub aceea a Siriei și a impus tribut iudeilor. Astfel, pentru prima dată, Ierusalimul a fost pus prin cucerire în mâinile acelei puteri care avea să țină „țara cea slăvită” în strânsoarea ei de fier până când o va fi mistuit cu totul.

„VERSUL 17. Își va îndrepta, de asemenea, fața să între cu puterea întregii sale împărății, și cei dreپți împreună cu el; astfel va face: și îi va da fiica femeilor, stricând-o; dar ea nu va sta de partea lui, nici nu va fi pentru el.”

„Episcopul Newton oferă o altă redare a acestui verset, care pare să exprime mai limpede sensul, după cum urmează: «El își va îndrepta, de asemenea, fața ca să între cu forța în întreaga împărăție.» Versetul 16 ne-a adus până la cucerirea Siriei și a Iudeii de către romani. Roma cucerise mai înainte Macedonia și Tracia. Egiptul era acum tot ceea ce mai rămânea din «întreaga împărăție» a lui Alexandru, care nu fusese adusă sub stăpânirea puterii romane, iar această putere își îndrepta acum fața ca să pătrundă cu forța în țara aceea.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–260.

Deja am remarcat, de mai multe ori în aceste articole, cum versetele treizeci și treizeci și unu din Daniel unsprezece se aliniază cu versetele patruzeci și patruzeci și unu, iar istoria versetelor treizeci și treizeci și unu se aliniază, de asemenea, cu smulgerea a trei coarne.

Eu considerava os chifres, e eis que, entre eles, subiu outro chifre pequeno, diante do qual três dos primeiros chifres foram arrancados pelas raízes; e eis que neste chifre havia olhos como olhos de homem, e uma boca que falava grandes coisas. ... E acerca dos dez chifres que estavam na sua cabeça, e do outro que subiu, e diante do qual caíram três; a saber, daquele chifre que tinha olhos, e uma boca que proferia coisas grandíssimas, cuja aparência era mais robusta do que a dos seus companheiros. Daniel 7:8, 20.

Așa cum Daniel, capitoul opt, versetul nouă, reprezintă cele trei regiuni geografice de cucerire care au așezat Roma pământ pe tron, tot astfel smulgerea coarnelor (reprezentând herulii, ostrogoții și vandalii) a reprezentat cele trei regiuni geografice de cucerire care au așezat Roma papală pe tron. Ambele istorii se armonizează cu versetele patruzeci până la patruzeci și trei din Daniel unsprezece, iar smulgerea celor trei coarne se armonizează cu istoria versetelor treizeci și treizeci și unu.

„«VERSUL 8. Mă uitam cu luare-aminte la coarne și, iată, a ieșit dintre ele un alt corn mic, înaintea căruia trei dintre cele dintâi coarne au fost smulse din rădăcină; și, iată, în cornul acesta erau ochi ca ochii de om și o gură care rostea lucruri mari.»

„Daniel a privit coarnele. Printre ele au apărut semnele unei mișcări neobișnuite. Un corn mic (la început mic, dar apoi mai puternic decât tovarășii săi) s-a ridicat printre ele. El nu s-a mulțumit să-și găsească în liniște un loc al său și să-l ocupe; trebuia să le dea la o parte pe unele dintre celelalte și să le uzurpe locurile. Trei împărății au fost smulse dinaintea lui. Acest corn mic, după cum vom avea prilejul să observăm mai pe deplin mai târziu, era papalitatea. Cele trei coarne smulse dinaintea lui au fost herulii, ostrogoții și vandalii. Iar motivul pentru

care au fost smulse a fost acela că se opuneau învățaturii și pretențiilor ierarhiei papale și, prin urmare, supremației în biserică a episcopului Romei.”

„Și «în cornul acesta erau niște ochi ca ochii de om și o gură care rostea lucruri mari»; ochii sunt o emblemă potrivită a istețimii, pătrunderii, vicleniei și prevederii ierarhiei papale; iar gura care rostea lucruri mari este un simbol potrivit al pretențiilor arogante ale episcopilor Romei.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 132–134.

Roma este cea care stabilește viziunea profetiei biblice, și în mod deosebit viziunea din Daniel, capitolul unsprezece. În acel capitol, o mare parte din istoria profetică ce se împlinise înainte de mișcarea millerită urma să fie repetată în ultimele șase versete din Daniel unsprezece. Cucerirea a trei obstacole geografice, care au așezat atât Roma păgână, cât și Roma papală pe tron, este reprezentată în capitolul unsprezece, iar aceste două reprezentări prefigurează timpul când Roma modernă este din nou așezată pe tron. Roma este cea care stabilește viziunea, iar Pavel arată că Roma papală este descoperită la vremea ei.

Să nu vă înșele nimeni în niciun chip; căci ziua aceea nu va veni înainte de a fi venit mai întâi lepădarea de credință și de a fi fost descoperit omul păcatului, fiul pierzării; care se împotrivește și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau este obiect de închinare; așa încât se așază în templul lui Dumnezeu ca Dumnezeu, arătându-se pe sine că este Dumnezeu. Nu vă aduceți aminte că, pe când eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri? Și acum știți ce-l oprește, pentru ca să fie descoperit la vremea lui. 2 Tesaloniceni 2:3–6.

Papautatea a preluat tronul ca a cincea împărăție a profetiei biblice în anul 538, iar mulți dintre cei care iau în considerare versetul șase ar presupune, fără îndoială, că Pavel înseamnă că „Papautatea avea să fie descoperită în 538”. Aceasta poate fi corect, dar este cel puțin un adevăr secundar al ceea ce identifica Pavel. Pavel, asemenea tuturor prorocilor, vorbește mai mult despre zilele de pe urmă decât despre propria sa perioadă de timp. El se referea la modul în care papautatea avea să fie descoperită în mod profetic, căci, în calitate de proroc, el era în acord cu toți ceilalți proroci. Poruncă peste poruncă, cei care nu au vedenia pier, iar cei care nu au vedenia nu au vedenia pentru că nu știu ce întemeiază vedenia. A ști că Roma întemeiază vedenia este o înțelegere de viață și de moarte. Pavel, în acord cu ceilalți proroci, identifică faptul că ceea ce descoperă Roma papală, care este Roma zilelor de pe urmă, este „vremea lui”. „Vremea” profetică asociată cu Roma este ceea ce descoperă ce și cine este Roma.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Apostolul Pavel, în a doua sa epistolă către tesaloniceni, a prezis marea apostazie care avea să ducă la instaurarea puterii papale. El a declarat că ziua lui Hristos nu va veni „decât după ce va veni mai întâi lepădarea de credință și se va descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării; potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de tot ce este vrednic de închinare, așa încât se așază în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” Și, mai mult, apostolul îi avertizează pe frații săi că „taina fărădelegii a și început să lucreze.” 2 Tesaloniceni 2:3, 4, 7. Chiar de la acea dată timpurie, el vedea strecurându-se în biserică erori care aveau să pregătească calea pentru dezvoltarea papalității.

„Puțin câte puțin, la început pe ascuns și în tăcere, iar apoi tot mai pe față, pe măsură ce creștea în putere și câștiga stăpânire asupra minților oamenilor, «taina fărădelegii» și-a dus înainte lucrarea ei înșelătoare și hulitoare. Aproape pe nesimțite, obiceiurile păgânismului și-au făcut loc în biserica creștină. Spiritul de compromis și de conformare a fost ținut în frâu pentru o vreme de persecuțiile aprige pe care biserica le-a îndurat sub păgânism. Dar, pe măsură ce persecuția a încetat și creștinismul a intrat în curțile și palatele regilor, ea a lepădat simplitatea smerită a lui Hristos și a apostolilor Săi, pentru fastul și mândria preoților și conducătorilor păgâni; iar în locul cerințelor lui Dumnezeu, a pus teorii și tradiții omenești. Convertirea doar de nume a lui Constantin, în prima parte a secolului al patrulea, a pricinuit o mare bucurie; iar lumea, acoperită cu o formă de neprihănire, a pășit în biserică. Acum, lucrarea de corupere a înaintat cu repeziciune. Păgânismul, deși părea învins, a devenit biruitorul. Spiritul lui stăpâna biserica. Doctrinile, ceremoniile și superstițiile lui au fost încorporate în credința și închinarea preținșilor urmași ai lui Hristos.”

„Acest compromis dintre păgânism și creștinism a avut ca rezultat dezvoltarea «omului fărădelegii», prevestit în profeție ca împotrivindu-se și înălțându-se pe sine mai presus de Dumnezeu. Acel gigantic sistem de religie falsă este o capodoperă a puterii lui Satana — un monument al eforturilor sale de a se așeza pe tron pentru a conduce pământul după voia sa.”
Tragedia veacurilor, 49, 50.